

[Heinesen.]

telsestalen, at den daværende regering kun betragtede budgetoverslagene som foreløbige. Socialdemokratiet er altså indstillet på nøjere at overveje disse overslag for ved besparelser at formindske budgetoverslagenes stigningstakt.

Ligeledes kan jeg som finansministeren sige, at med udgangspunkt i perspektivplan II ønsker vi i det hele taget at medvirke til en fastlæggelse af den langsigtede politiske målsætning for samfundsudviklingen, herunder en prioritering og en planmæssig udnyttelse af ressourcerne.

Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt kun at bremse statens udgifter, og derfor tog den socialdemokratiske regering en række initiativer til et samarbejde med kommunerne og amtskommunerne for at opnå en bedre samordning af de offentlige budgetter. De gennemførte statslige besparelser har på flere områder også betydet besparelser for kommunerne. Der blev endvidere med kommunerne aftalt væsentlige begrænsninger i deres investerings- og lånerammer for indeværende og næste finansår, ligesom de selvejende institutioner blev inddraget under kommunernes låneloft fra næste finansår. Disse begrænsninger er yderligere strammet ved igangsættelsesstoppet for bygge- og anlægsvirksomhed.

Den tidligere regering fik også udarbejdet rapporter om afskaffelse af dobbeltadministration og en forenkling af de statsligt fastsatte standarder og normer, og vi går ud fra, at regeringen nu lægger op til beslutninger på dette grundlag.

Det samme gælder med hensyn til en videreførelse af en ændret opgave- og byrdefordeling samt refusionsordningernes omlægning til bloktilskud efter objektive kriterier.

Socialdemokratiet ønsker, at begrænsningen i kommunernes udgifter og låntagning udvikler sig til et egentligt langsigtet budgetmæssigt samarbejde mellem stat og kommuner. Jeg forstod på finansministerens redegørelse i dag, at det var han enig i, og indenrigsministeren har jo banet vejen for en fordomsfri vurdering af disse områder med ministerens prisværdigt klare udtalelser i tv i sidste uge om, at han nu var medlem af en anden organisation og følgelig måtte

kunne indtage andre standpunkter end tidligere.

Det forslag til finanslov for 1974-75, som jeg fremsatte på den tidligere regerings vegne, indeholdt et overskud på drifts- og anlægsbudgettet og udlånsbudgettet på godt 6 mia kr., hvilket var ca. 800 mill. kr. mere end skønnet for 1973-74 og et væsentligt større overskud end i de foregående år. Dette forslag var udtryk for en meget stram finanspolitik og for den daværende regerings tilbageholdenhed på det udgiftsmæssige område som led i bestræbelserne på at sikre balancen i samfundsøkonomien. Budgettet var endvidere baseret på en forudsætning om en fortsat høj økonomisk aktivitet, hvilket jeg har nævnt i fremsættelsestalerne samtidig med, at jeg gjorde opmærksom på, at energikrisen kunne medføre væsentlige ændringer både på indtægts- og på udgiftssiden.

Den reviderede finansplan, som finansministeren i dag har fremlagt i tinget, indeholder så de ændrede skøn som følge af oliekrisen. Der er ingen nettoændring af skønnet på budgettets indtægtsside, men udgifterne stiger med knap 2,8 mia kr. i alt væsentligt på grund af en nødvendig forhøjelse af reserven til pris- og lønstigninger, og dette reviderede skøn tager vi foreløbig til efterretning.

Overskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet går tilsvarende ned med ca. 2,8 mia kr., og man kunne jo tro, at det bl.a. var det, som havde bekymret regeringen og bevæget den til at fremsætte sit ulyksalige forslag om dyrtidstilskud med tilhørende indgreb i gældende overenskomster, men regeringens eget dyrtidsforslag medfører, som finansministeren meddelte, et driftsunderskud for staten, der er endnu større. Ganske vist forbedrer dyrtidsforslaget kommunernes budgetstilling, men med et langt mindre beløb, som staten i øvrigt ikke får så meget ud af, så vidt man kan forstå på finansministerens redegørelse, og det vil vi søge lidt nærmere oplyst ved en senere lejlighed.

I øvrigt har jeg med tilfredshed noteret, at finansministeren selv har taget dyrtidsforslaget ud af finansplanen. Det tyder på en realistisk indstilling til tilværelsen. Socialdemokratiet afviser som bekendt klart og